

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Moniky Chaloupkové a Aleše Korejtky v právní věci **žalobce J. K.**, nar. ..., bytem A. 459, P., proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti **P. S.**, nar. ..., bytem M. 1965, P. 5, a **I. K.**, nar. ..., bytem A. 459, P., o žalobě proti rozhodnutí **Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 1. 2014, č.j. KrÚ - 81596/196/2013/OMSŘI/Pu, sp. zn. SpKrÚ 81596/2013,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 1. 2014, č.j. KrÚ - 81596/196/2013/OMSŘI/Pu, sp. zn. SpKrÚ 81596/2013, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 1. 2014, č.j. KrÚ - 81596/196/2013/OMSŘI/Pu, sp. zn. SpKrÚ 81596/2013, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Skuteč (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 9. 2013, č.j. SÚ/114/13/Ká, kterým bylo poté, co vzal žalobce svou žádost zpět, zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o žádosti žalobce ze dne 29. 3. 2002 týkající se ohrazení pozemku a terénních úprav na pozemku p. č. 436, 437/10 v k. ú. Střítež u Skutče.

V žalobě žalobce namítl existenci vad řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Zejména však namítl, že žádost sice vzal zpět, ale učinil tak omylem (jak lze dovodit z tvrzení na straně 3 /poslední odstavce/ žaloby a z tvrzení pod bodem 8 na straně 9 žaloby). Žalobce proto požadoval, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalované rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) bylo vydáno v souladu se zákonem, správní orgán prvního stupně neměl jinou možnost než řízení o žádosti po jejím zpětvzetí zastavit. **Navrhl** proto, **aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

Krajský soud o žalobě uvažil následovně:

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“). Tomuto základnímu principu (ochrana subjektivních práv, nikoli „objektivní“ zákonnosti) odpovídá i právní úprava žalobní legitimace obsažená v § 65 odst. 1, 2 s. ř. s., dle které kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (odst. 1). Nestačí proto, aby žalobce v žalobě pouze tvrdil, že rozhodnutí či proces vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry (zkracuje ho na právech).

V daném případě žalobce napadl žalobou rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo vydáno poté, co žalobce vzal svou žádost zpět. Rozhodnutí o zastavení řízení je procesním rozhodnutím, žádná práva jím nebyla žalobci přiznána či odňata, žádné povinnosti jím nebyly žalobci uloženy. Zmíněným nemeritorním rozhodnutím bylo „pouze“ řízení na žádost žalobce ukončeno. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalované rozhodnutí by žalobce mohlo na jeho právech zkrátit jen tehdy, pokud by nebylo reakcí na projev vůle žalobce (zpětvzetí žádosti), tj. pokud by bylo řízení žalovaným zastaveno svévolně. Jiným způsobem žalovaný (správní orgán prvního stupně) nemohl (eo ipso) do právní sféry žalobce zasáhnout. Ostatně Nejvyšší správní soud již v minulosti

konstatoval, že osoba, ohledně jejíž žádosti bylo řízení v rozporu se zákonem zastaveno, je zkrácena pouze na právu na meritorní projednání věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikováno pod č. 906/2006 Sb. NSS, z poslední doby např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2013, č. j. 7 As 96/2013 – 95, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Jinými slovy: rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby je pouze to, zda žalobce skutečně vzal žádost zpět. Není nutno se zabývat tvrzenými vadami řízení.¹ Správní proces neexistuje samoučelně, nýbrž jeho cílem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá (§ 9 správního řádu). Z tohoto důvodu je obecně **relevantní jen takové porušení procesních předpisů, které zkrátilo žalobce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobily přivodit pro žalobce příznivější rozhodnutí ve věci samé** (srov. § 96 odst. 2 větu druhou správního řádu či nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 1796/11, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02 /U 19/31 SbNU 327/, vše dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Jestliže však žalobce skutečně cíle správního řízení (tj. vydání meritorního rozhodnutí) dosáhnout nechtěl (vzal žádost zpět, čímž dal jednoznačně najevo, že nemá zájem o to, aby řízení bylo meritorně ukončeno), postrádalo by smysl zabývat se tím, zda bylo přecházející řízení zatíženo vadami, které mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí ve věci samé, jež vydáno nebylo a ani podle vůle žalobce vydáno býti nemělo. Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že správní soudy nejsou strážci objektivní zákonnosti (žaloba

¹ Na tomto místě krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací **odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) – tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: **„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

žalobce není actio popularis), a proto pokud se - byť i nezákonný postup žalovaného – nemohl negativně projevit v právní sféře žalobce, není třeba se jím zabývat.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán vedl řízení o žádosti žalobce ze dne 29. 3. 2002 (list číslo 1 správního spisu), jejíž autenticitu žalobce v žalobě nezpochybnil (ostatně žalobce se domáhá toho, aby soud zrušil rozhodnutí, kterým bylo řízení o žádosti zastaveno, takže pokud by žádost ze dne 29. 3. 2002 nebyla jeho žádostí, jistě by se nedomáhal pokračování řízení o ní). Obsahem žádosti bylo ohlášení stavby označené jako *ohrazení pozemku a terénní úpravy na pozemku p. č. 436, 437/10 v k. ú. Střítež u Skutče* (obě nemovitosti jsou ve společném jmění žalobce a jeho manželky).

Dne 30. 7. 2013 žalobce nahlédl do správního spisu (list číslo 19 správního spisu) a **se znalostí správního spisu** (nemohl tedy jednat v omylu) následně podáním ze dne 2. 8. 2013, doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 5. 8. 2013, uvedl, že „*žádost bere zpět*“ a „*žádá o zastavení řízení*“ „dle § 66, odst. 1, písm. a)“, „*vše ve smyslu správ. řádu 500/2004 Sb.*“, „*mimo jiné i z důvodu, že na uváděných pozemcích nemám vůbec v úmyslu jakékoliv vámi popsané práce provádět*“. Na tomto stanovisku setrval žalobce i v podání ze dne 7. 10. 2013, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 9. 10. 2013 (list číslo 29 správního spisu).

Za těchto okolností správní orgán prvního stupně zcela správně a v souladu s § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu usnesením č. j. SÚ/114/13/Ka řízení o žádosti zastavil a žalovaný opět zcela správně a v souladu se zákonem jeho rozhodnutí jako věcně správné a zákonné potvrdil. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí odvolacího správního orgánu přitom byla vydána oprávněnými úředními osobami, jak je patrné z pověření založených ve správních spisech (§ 15 správního řádu). **V podrobnostech odkazuje krajský soud na vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť není smyslem soudního (ale i správního) přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Závěrem je třeba dodat, že pokud žalobce má zájem, aby jeho žádost - ohlášení stavby označené jako *ohrazení pozemku a terénní úpravy na pozemku p. č. 436, 437/10 v k. ú. Střítež u Skutče* - byla správními orgány projednána (byť sám výslovně uvedl, že „*na uváděných pozemcích nemá vůbec v úmyslu jakékoliv vámi popsané práce provádět*“), nic mu nebrání podat takovou žádost znovu, neboť rozhodnutí o zastavení řízení nevytváří překážku věci rozhodné (§ 46 odst. 2 a contrario správního řádu).

Jelikož žaloba nebyla důvodná, krajský soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Krajský soud též nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádné z osob zúčastněných na řízení (výrok III), neboť žádné z těchto osob nebyla soudem uložena povinnost ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. a nejsou zde ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. srpna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová